

Een uurtje te vroeg

Bobo is vroeg wakker, want het is een spannende dag. Vandaag mag hij afzwemmen. Bobo heeft meer dan een jaar geoefend bij meester Ken. In het diepe springen, duiken, zwemmen op zijn buik, zwemmen op zijn rug, watertrappelen en zwemmen door het gat... Bobo weet precies hoe alles moet. Hij moet het alleen nog wel even laten zien tijdens het zwemexamen. Als hij dat goed doet, krijgt hij een A-diploma. Dat wil Bobo natuurlijk dolgraag.

Mama heeft een ei gebakken voor Bobo. "Kijk eens, een stevig ontbijt voor mijn zwemkampioen," zegt ze trots. Eigenlijk is Bobo dol op boterhammen met gebakken ei, maar vandaag heeft hij niet zo'n trek. Zijn buik voelt een beetje raar. Toch eet hij met kleine hapjes zijn hele bord leeg. Intussen kijkt hij steeds op de klok. Papa ziet het en zegt: "We vertrekken op tijd, hoor. Maak je maar geen zorgen. Het is nog lang geen tien uur." Gerustgesteld drinkt Bobo een beker melk.

Na het ontbijt pakt mama samen met Bobo de zwemtas in. Er moet een zwembroek in en een handdoek. Maar ook een korte broek, een t-shirt en waterschoenen. "Zo, alles zit erin," zegt mama terwijl ze de tas dichttrist, "ik denk dat het nu tijd is om te vertrekken." Ze loopt mee naar de auto en drukt Bobo een dikke kus op zijn voorhoofd. "Doe je best, jongen. Ik weet zeker dat je het kan."

Het is maar vijf minuutjes rijden naar het zwembad. Het is zaterdagochtend en nog stil op straat. Bobo telt onderweg maar twee andere auto's. Ook op de parkeerplaats van het zwembad is het erg rustig. Daar

staan zelfs helemaal geen auto's. "Kijk eens aan," zegt papa tevreden. "We zijn de eersten. Dat hebben we mooi voor elkaar zeg." Bobo stapt uit de auto en rent naar de deur van het zwembad. Maar hoe hard hij ook trekt, die gaat niet open. Papa probeert het ook een keer. En daarna nog eens. Er komt geen beweging in. "Hij zit op slot," zegt papa verbaasd. "Hoe kan dat nu?" Geduldig wachten Bobo en papa voor de gesloten deur. Vijf minuten... Tien minuten... Maar er komt niemand. Papa snapt er helemaal niets van. Het is bijna tien uur nu. Het examen begint toch elk moment?

"Ik denk dat we even naar meester Ken moeten bellen," stelt Bobo voor. "Misschien is hij het vergeten of heeft hij zich verslapen." Dat vindt papa een goed idee. Hij zoekt het nummer op en belt meteen. 'O', hoort Bobo papa zeggen door de telefoon. En 'aha' en 'oké'. Dan zegt hij: 'Tot zo'. Bobo haalt opgelucht adem. Gelukkig, de meester komt eraan. "Was meester Ken blij dat we hem wakker belden?" vraagt hij. "We zijn een uur te vroeg," mompelt papa. "Meester Ken is nu pas onderweg." Een uur te vroeg?! Ha ha ha, dat is een goede grap! Bobo moet er zo hard van lachen dat hij helemaal vergeet dat hij een beetje zenuwachtig was.

Als om elf uur het examen eindelijk begint, heeft hij nog een lach op zijn gezicht. Bobo doet zijn uiterste best. Als hij na drie kwartier weer op de kant staat, krijgt hij van meester Ken als allereerste zijn A-diploma. "Wie als eerste komt, krijgt als eerste zijn diploma," zegt meester Ken. "Dat is het eerlijkst, vind je niet?" Bobo knikt zo hard hij kan. Daar is hij het helemaal mee eens.

